

tionerne vilde han se bort fra, da de hørte under de særlige Arbejdskonferencer og Styrelsen for det internationale Arbejdsbureau. Han ansaa det for rigtigt at afholde færre Konferencer end hidtil. Der var ganske vist planlagt enkelte vigtige Konferencer til næste Aar saasom den store Konference til Kodifikation af Folkeretten og den anden økonomiske Konference. Yderligere Konferencer var ikke paakrævet. Holdt man færre Konferencer, vilde man faa færre Konventioner, og Staterne vilde kunne hellige disse en større Opmærksomhed. I denne Forbindelse udtalte Urrutia sin Tilslutning til den danske Opfattelse med Hensyn til Nødvendigheden af Konferencernes grundige Forberedelse. Dette Punkt maatte man tillægge den største Betydning. Som Eksempel i den rigtige Retning nævnte han den af den schweiziske Regering indkaldte Konference til Revision af Genève-Konventionen om Røde-Kors.

Holger Andersen replicerede til de forskellige Talere og fremhævede særlig, at det var en Misforstaaelse at tro, at det paatænkte Udvalg skulde have til Opgave »at indskærpe Staterne deres Pligt«, som Scialoja bl. a. havde sagt. Udvalget var en ren og skær Undersøgelseskommision, der skulde studere Grundene til, at Staterne ikke ratificerede de af dem selv afsluttede Konventioner. Der var ikke Tale om at rette Bebrejdelser mod denne eller hin Regering, men den nuværende Tilstand var uholdbar. Mr. Harrison Moore (Australien) havde Ret, naar han havde sagt, at Følgen af det her omhandlede Misforhold var, at der i den offentlige Mening fæstnede sig det Indtryk, at Folkeforbundets Arbejde lod det skorte paa Virkelighedssans og Oprigtighed. Enhver Stat var selvfølgelig i sin gode Ret, naar den nægtede at underskrive en Konvention, der var vedtaget af en international Konference. Men Forholdet var straks noget anderledes, naar det drejede sig om, at en Stat, der havde underskrevet, ikke ratificerede. Der kunde ogsaa i dette Tilfælde foreligge særdeles gode

Grunde, men saa burde man ikke undertegne Konventionerne og derved vække Forventning om, at man senere vilde ratificere. Scialoja havde med Rette fremhævet, at det paatænkte Udvalg ligesaa lidt som Raadet skulde eller kunde øve Tryk paa Regeringerne.

Hambro (Norge) afviste ethvert Angreb paa Lovgivningsmagtens Selvbestemmelseret og kunde ganske slutte sig til de danske Udtalelser i saa Henseende. Efter hans Opfattelse søgte de altid høflige Regeringsudsendinge i alt for høj Grad at være deres Kolleger til Tjeneste og var derfor tilbøjelige til at gaa med til næsten alle Forslag, der forelagdes. Det var bedre, at de viste det moralske Mod at stemme imod de Konventioner, der syntes dem unyttige. I saa Fald vilde Antallet af uratificerede Konventioner aftage af sig selv.

Formanden, *Scialoja*, gjorde opmærksom paa, at Nedsættelsen af et særligt Udvalg vilde kræve en Bevilling paa ca. 40 000 schw. Frcs., og at Sagen derfor maatte forelægges fjerde Udvalg. De fornødne statistiske Oplysninger maatte imidlertid efter hans Mening kunne tilvejebringes uden et saadant Apparat. Der fandtes ogsaa mange Konventioner, der slet ikke var undertegnede, ligesom andre var blevet saa gamle, at man ikke mere kunde regne med deres Ratifikation, og disse spærrede ved deres blotte Eksistens Vejen for nye Konventioner. Disse Spørgsmaal maatte drages med ind under Overvejelserne, og derfor henstillede Scialoja, saafremt Udvalget skred til Afstemning, at lægge et mere udvidet Forslag til Grund end det danske.

Botella (Spanien) spurgte, om den paatænkte Undersøgelse ikke kunde ske gennem Folkeforbunds-Sekretariatets faste Organer, saa man ikke behøvede et særligt Udvalg. Derved vilde det finansielle Hensyn forsvinde. Personlig kunde han godt gaa med til det danske Forslag, selv om han ikke nærede optimistiske Forventninger med Hensyn til dets praktiske Resultater.